

הננו מביאים מאמר אשר התפרסם בעבר בחוברת „מערכות“ נ"ו (אפריל) 1949. במאמר — סקירה פרי-עטו של כתב ה-Infantry, ביטאון חיל-הרגלים האמריקאי, על אודות צה"ל ב-1948. מעניין לעמוד על השינויים שחלו בצה"ל בי"ח השנים שחלפו מאז — כפי שהם משתקפים בעיני אנשי-צבא זרים — בהשוותנו סקירה זו עם סקירתו של בריג' יאנג הבריטי שנכתבה זה לא כבר.

החייל הרגלי והנטל שעליו

„לפי הרובה שבידיו — ניכר בו מייד כי הוא חייל“.
החייל הרגלי הישראלי הוא גורם לוחם שצומצם לגרעינו ההכרחי והמינימלי — אדם ונשקו. זהו אדם הפטור, שלא בטובתו, מעומסו של ציוד רב. לוא היה בידיו ציוד רב יותר, כי אז אין ספק שציוד זה היה מנוצל כדבעי, עד קצה גבול היכולת.

בראשית המלחמה בארץ-ישראל היה החייל הישראלי נאלץ להשיג בכוח רובה או אקדח לצאת להילחם בו. רק עם תום המלחמה נדע באיזו מידה בדיוק הצליחו מעלליו. אולם עד כה — ניצח באשר נלחם.

היתה זו מלחמתן של יחידות קטנות; מעניין היה לצפות בפעליו של החייל הרגלי קלה-החימוש, מהיר

לוחמי העם הקטן

אמריקאי על צה"ל — בתש"ח

ג'. ס. מטקלף

בעיני זרים — אז והיום

לפני שמונה-עשרה שנה לא היה שום פרשן צבאי בר-דעת מוכן לסכן את מוניטיניו בהתנבאות להמשך קיומה של מדינת ישראל, כיוון שדומה היה כי כוחותיה המאולתרים נדונו, בעודם באבם, לכליה בידי צבאותיהן של המדינות הערביות השכנות.

ב-1948 לחמו הישראלים תוך החלטה נחושה ואיתנה, ולא יהא בכך משום זלזול באומץ-לבם אם ייאמר, כי ניצחו ב„מלחמת-השחרור“ שלהם הודות לחוסר-יעילותם של הערבים ולהיעדר התיאום בין צבאותיהם, לא פחות מאשר הודות למיומנות הצבאית שגילו הם עצמם. רק במסע-המלחמה בסיני, בהנהגתו של משה דיין, ניתנה לצה"ל ההזדמנות האמיתית להוכיח לעולם כולו כמה התקדם.

מבצע-סואץ לא הנחיל לבריטניה ולצרפת אלא בוסת-פנים ומפח-נפש; אולם מערכת-סיני היתה — ועודנה — מקור גאווה וביטחון-עצמי לישראל. כיום, עשר שנים לאחר מעשה, רשאים קציני צה"ל לציין בשביעות-רצון את העובדה, כי מאז מבצע זה לא התרחשה ולוא תקרית יחידה בגבול ישראל-מצרים; אפילו מטוס-סיור מצרי יחיד לא סטה בדרכו אל מעבר לגבול ישראל.

צבא-הגנה-לישראל בנוי למלחמה; ולמרות כמיהתם הרבה של ישראלים אלה או אחרים לשלום בריקיימא — ספורים

„ישראל הנצורה“

בריטי על צה"ל — בתשנ"ז

בריגדיר פ. יאנג